

נותנים בטוב לב ובשמחה של רצון - מתהפף עליהם גחלים על ראשיהם, גחלים לוהטות של השמחה שלנו עושות להם רע. י"ד (ה), ע', וח"ץ, כף עולים בחשבון שלהם.

וכר זה אם תאמר מי נתן לנו להקריב עליהם, אולי הם לא רוצים את כל זה? אלא אין שמחה לכל אלו הממנים בכל אלו התורים, האילים, והכבשים כאלו, בשעה שישראל נתנו להם סעודות אלו. ועם כל זה לא קרב הפל אלא להקדוש ברוך הוא בלבדו, והם מתקרבים שם והוא מחלק להם. ועל זה כתוב, (ש) אם רעב שנאך האכלהו לחם - אלו הם קרבנות החג. ואם צמא השקהו מים - אלו מים שרשומים כאן בימי החג, וביום שני, וביום ששי ושביעי, וסימן - (שיר השירים ח) בו"ז יבוזו לו.

מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה - אלו הם מים אשר מנסכים ישראל בשמחה ובאהבת הקדוש ברוך הוא, שכתוב (ישעיה יב) ושאבתם מים בששון. ונהרות לא ישטפוה - אלו הם נהרות אפרסמון טהור, שכלם דבוקים ומתקשרים באהבה זו. אם יתן איש את כל הון ביתו באהבה בוז יבוזו - זה סמאל, באהבת ישראל, להיות לו חלק אתם באלו המים שרשומים כאן בפרשה, שכתוב אם יתן איש את כל הון ביתו באהבה בוז יבוזו, סימן של אלו המים בו"ז - יבוזו לו ודאי, שהרי כלם נחשבים אצלנו חרש נשבר, שאין לו תקנה לעולמים.

המים שלהם נחלקים בימי בו"ז. נשארו שאר מים, שהם ג' ד' ה' (נוטריקון) חמישי רביעי שלישי, אפנו ולא לעולמים. ואם תאמר,

אתהפף עליהו גחלים על רישיהון, גומרין מלהטן, דחדוותא דילן, עבדי לון ביש. י"ד, (מ"א ה) ע', וחץ. כף סלקין בחושפנא דילהון.

וכר דא אי תימא מאן יהיב לן לאקרבא עלייהו, דלמא אינון לא בעאן פל דא.

אלא לית חדווה לכל אינון ממנן, בכל אינון תורים אילים ואמרין כהני, בשעתא דישראל יהבי לון סעודתין אלין. ועם פל דא לא מתקרבו כלא, אלא לקודשא בריך הוא בלחדוי, ואינון מתקרבי תמן, ואיהו פליג לון. ועל דא כתיב, (משלי כה) אם רעב שנאך האכלהו לחם, אלין אינון קרבנין דחג. ואם צמא השקהו מים, אלין מים דרשימין הכא ביומי דחג. וביומא תניינא, וביומא שתיתאה ושביעאה, וסימן (שיר השירים ח) בו"ז יבוזו לו.

מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה, אלין אינון מים, די מנסכי ישראל, בחדווה

וברחימו דקודשא בריך הוא, דכתיב, (ישעיה יב) ושאבתם מים בששון. ונהרות לא ישטפוה, אלין אינון נהרי דאפרסמונא דכנא, דכלהו דבקי ומתקשרי ברחימו דא. אם יתן איש את כל הון ביתו באהבה בוז יבוזו, דא סמאל, באהבה דישראל, למהוי ליה חולקא בהדייהו, באינון מים דרשימין הכא בפרשתא, דכתיב אם יתן איש את כל הון ביתו באהבה בוז יבוזו, סימנא דאינון מים בו"ז, יבוזו לו ודאי, דהא כלהו אתחשיבו לגבן, חרש נשבר, דלית ליה תקנה לעלמין.

מים דלהון אתפליגו ביומין בו"ז, אשתארו שאר יומין, דאינון ג' ד' ה' (נוטריקון) חמישי

רביעי שלישי, וסימן, (ישעיה מה) חר"ש את חרשי [ה]אדמה, ולית לון תקונא בהדן, ולא

וסימן - (ישעיה מה) חר"ש את חרשי [ה]אדמה, ואין להם תקון

לְעֵלְמִין. וְאִי תִימָא בּוּז יְבוּזוּ לּוֹ כְּתִיב. הֵתָם
(תהלים כב) כִּי לֹא בָזָה וְלֹא שִׁקֵּץ עֲנוּת.

יִזְמָא קְדַמָּאָה מְאִי עֶבֶיד לִיה. אָלֵא לָא אֶקְרִי
רֵאשׁוֹן, וְלֹא אֶקְרִי אֶחָד, אָלֵא חֲמִשָּׁה
עֶשֶׂר סֵתָם, בְּלֹא רְשׁוּמָא כָּלִל. אֲבָל שִׁירוּתָא
דְרִשִׁימוּ דְמִיין, מִיּוֹם שְׁנֵי הוּי. וְהִכִּי אֲתַחֲזִי,
בְּגִין דְלִית טוֹב בְּשַׁנִּי, וּבְגִין כְּף, לָא רִשִׁים
רֵאשׁוֹן וְלֹא אֶחָד כָּלִל, וְהוּי בְּסֵתָם, וְשָׂרִי
רִשִׁימוּ דְיּוֹמִין, בְּיּוֹם שְׁנֵי. וְאֲתַפְּלְגוּ מִים
בְּבוֹ"ז, וְאֲשַׁתְּאֲרוּ בְּיּוֹמִין חַר"ש, כְּמָה
דְּאֲתַמְר, וְכִלְא כְּדָקָא יֵאוּת.

וּבָאָה חוּלְקִיהוֹן דְּיִשְׂרָאֵל, דִּידְעִי (דף תנ"ט ע"ב)
לְאֵעֲלָאָה לְגוּ מוּחָא דְאַגּוּזָא. וּבְגִין
לְמִיעָאֵל לְגוּ מוּחָא, מְתַבְרִין קְלִיפִין אֲלִין,
וְעֵאֲלִין. מַה כְּתִיב לְבַתֵּר כָּל הָאִי. בְּיּוֹם הַשְּׁמִינִי
עֲצַרְתָּ תְהִיָּה לָכֶם. לְבַתֵּר דְּתַבְרוּ כָּל הַנִּי קְלִיפִין,
וְתַבְרוּ כְּמָה גְזִיזִין, וְכְמָה נְחֻשִׁים קְטָלוּ, וְכְמָה
עֲקֻרְבִים דְּהוּוּ לֹזֵן בְּאִינוּן טוּרִי דְחֻשׁוֹכָא, עַד
דְּאֲשַׁכְּחוּ אֲתֵר דִּישׁוּבָא, וְקִרְתָּא קְדִישָׁא, מְקַפָּא
שׁוּרִין סְחֹר סְחֹר, כְּדִין עֵאלוּ לְגַבְהָ, לְמַעַבְד
נְיִחָא תַמָּן, וְלְמַחְדֵי בַּה. וְהָא אוּקִימְנָא מְלָה.
וְדָא אִיהוּ עֲצֻרָתָא, כְּנִישׁוּ. אֲתֵר דְּמִתְכַנְּשׁ כְּלָא
לְגַבְהָ. תְהִיָּה לָכֶם, וְלֹא לְאַחֲרָא, לְמַחְדֵי
אֲתוּן בְּמֵאֲרִיכוֹן, וְאִיהוּ בְּהַדְרִיכוֹ. וְעַל דָּא
כְּתִיב, (תהלים לב) שְׂמַחוּ בֵּינִי וּגְיִילוּ צְדִיקִים וְהִרְנִינוּ
כָּל יִשְׂרָאֵל לֵב.

פְּרִשְׁתָּא רֵאשֵׁי הַמְטוֹת

וְכֹרֵ הַטַּף בְּנָשִׁים אֲשֶׁר לֹא יָדְעוּ מִשְׁכָּב זָכָר.
(במדבר לא) תַמָּן תְּנִינָן, אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, אֵין
הַעוֹלָם מִתְנַהֵג אֲלֵא בְּתַרֵי גּוֹוִינִין, דְּאֲתוּ מִסְטֵר
אֲתַתָּא דְאֲשַׁתְּכַחַת חִפְיַמַת לְבָא. הַדָּא הוּא
דְּכְתִיב, (שמות לה) וְכָל אִשָּׁה חֲכַמַת לֵב בִּידֶיהָ טוֹו

בּוּז יְבוּזוּ לּוֹ כְּתוּב שָׁם, (תהלים כב)
כִּי לֹא בָזָה וְלֹא שִׁקֵּץ עֲנוּת.

יּוֹם רֵאשׁוֹן מַה עוֹשֶׂה לּוֹ? אֲלֵא
לֹא נִקְרָא רֵאשׁוֹן וְלֹא נִקְרָא אֶחָד,
אֲלֵא חֲמִשָּׁה עֶשֶׂר סֵתָם, בְּלִי
רְשׁוּם כָּלִל. אֲבָל הַתְּחִלַּת רְשׁוּם
הַמִּים מִיּוֹם שְׁנֵי הוּא. וְכִף רֵאוּי,
מִפְּנֵי שְׂאִין טוֹב בְּשַׁנִּי, וּמִשׁוּם כְּף
לֹא רְשׁוּם רֵאשׁוֹן וְלֹא אֶחָד כָּלִל,
וְהוּא בְּסֵתָם, וּמִתְחִיל רְשׁוּם
הַיָּמִים בְּיּוֹם שְׁנֵי. וְנַחֲלִקוּ מִים
בְּבוֹ"ז, וְנִשְׁאָרוּ בְּיַמֵי חַר"ש, כְּמוֹ
שְׂנַאֲמֵר, וְהַכֵּל כְּמוֹ שְׂצָרִיף.

אֲשֶׁרִי חֲלַקְסָא שֶׁל יִשְׂרָאֵל
שִׁינְדִיעִים לְהַכְנִס לְתוֹף מַח הָאֲגוּזָא,
וְכִדִּי לְהַכְנִס לְתוֹף הַמַּח מִשְׁפָּרִים
קְלָפוֹת אֵלוּ וּנְכַנְסִים. מַה כְּתוּב
לְאַחַר כָּל זֶה? בְּיּוֹם הַשְּׁמִינִי
עֲצַרְתָּ תְהִיָּה לָכֶם. לְאַחַר שְׂשַׁבְרוּ
כָּל אֵלוּ הַקְּלָפוֹת, וְשַׁבְרוּ כְּמָה
חֲתִיכוֹת, וְכְמָה נְחֻשִׁים הַרְגוּ,
וְכְמָה עֲקֻרְבִים שְׁהִיּוּ לְהֵם בְּאֵלוּ
הָרִי הַחֻשָּׁף, עַד שְׂמַצָּאוּ מְקוּם
יֵשׁוּב וְעִיר קְדוּשָׁה מְקַפָּת חוּמוֹת
סְבִיב סְבִיב - אִזּוּ נְכַנְסִים אֲצִלְהָ,
לְעֻשׂוֹת מְנוּחָה שָׁם וְלִשְׂמַח בַּה.
וְהָרִי בְּאֲרֵנוּ הַדְּבָר.

וְהוּוּ עֲצֻרָתָא, אֲסִיפְהָ, מְקוּם
שְׂנַאֲסָף הַכֵּל אֲצִלְהָ. תְהִיָּה לָכֶם,
וְלֹא לְאַחַר, לִשְׂמַח אֲתָם
בְּאֲדוּנְכֶם, וְהוּא אֲתָכֶם. וְעַל כֵּן
כְּתוּב, (תהלים לב) שְׂמַחוּ בַּה' וּגְיִילוּ
צְדִיקִים וְהִרְנִינוּ כָּל יִשְׂרָאֵל לֵב.

רֵאשֵׁי הַמְטוֹת

וְכֹרֵ הַטַּף בְּנָשִׁים אֲשֶׁר לֹא יָדְעוּ
מִשְׁכָּב זָכָר. שָׁם שְׁנִינוּ, אָמַר רַבִּי
יְהוּדָה, אֵין הַעוֹלָם מִתְנַהֵג אֲלֵא
בְּשַׁנִּי גּוֹוִינִים שְׂבָאוּ מִצַּד אִשָּׁה
שְׂנַמְצָאָה חֲכַמַת לֵב. זֶהוּ שְׂכַתוּב
(שמות לה) וְכָל אִשָּׁה חֲכַמַת לֵב
בִּידֶיהָ טוֹו וַיְבִיאוּ מִטּוֹה אֶת

וַיְבִיאוּ מִטּוֹה אֶת הַתְּכֵלֶת